

Milers de persones han ocupat els carrers al llarg dels Països Catalans per la pau en la zona del conflicte.

RAFA GIL

La resposta pacifista

A la plaça Sant Jaume, la nit després que caçabombarders americans ataquessin Irak, molts ciutadans despertaven d'una il·lusió que molts creïen necessària. Convocats per la *Taula cívica per la pau*, milers de persones llançaven eslògans contra la realitat d'una conflagració bèl·lica que tot just s'iniciava. Joan Gomis, president de Justícia i pau i membre de la Taula, definia tot un estat d'opinió: "El fet que hi hagi hagut un període tan llarg de pre-guerra ha contribuït a desmobilitzar la gent i a fer creure que s'arribaria a una solució pacífica, però l'inici de la guerra ha precipitat totes aquestes accions". I, a partir de dijous al matí tot un ampli ventall d'organitzacions polítiques, socials i estudiantils prenen despatxos, carrers i diaris en un clam contra una conflagració convertida, en qüestió d'hores, de malson hipotètic a tragèdia televisada.

Les reunions unitàries s'han reproduït sense solució de continuïtat. Comissions Obres es coordinava amb diversos sindicats per a l'organització d'una vaga simbòlica que

durant el divendres 18 va paraitzar durant dues hores, o deu minuts segons les zones, empreses de tot l'estat. Josep Lluís López Bulla, secretari general de la CONC afirmava que era necessari "un esforç contra el temps" i emplaçava la societat catalana "a lluitar per la pau". Tot i així, les propostes inicials d'una vaga generalitzada de 24 hores van quedar reduïdes a dues hores, una fórmula que va servir perquè —en el sector educatiu, sobretot— s'estalviessin el descompte del jornal diari. A la vegada, CCOO de Catalunya vetava una referència a la intervenció soviètica a Lituània en el manifest unitari dels sindicats d'ensenyament perquè "no tocava".

Discrepàncies a banda, la dinàmica de mobilitzacions s'ha estès a tots els sectors socials. El mateix divendres es presentava públicament la *Campanya contra la guerra*. Més de cent organitzacions, convocants de la manifestació *monstre* del diumenge 13 de gener i promotores del manifest d'intel·lectuals catalans, decidien iniciar una actuació conjunta, dia a dia, contra la

continuació del conflicte bèl·lic. En l'agenda, hi ha previst noves manifestacions, cadenes humanes i alguna acció sorpresa per sensibilitzar l'opinió pública. La mateixa *Taula cívica per la pau* s'ha incorporat a aquest organisme de coordinació. IC, ERC, PCC, Crida a la solidaritat MCC, LCR, CCOO, CGT, USTEC, un ampli ventall de moviments pacifistes i sectorials formen un conglomerat que grups pacifistes diversos i la *Coordinadora pel desarmament i la desnuclearització* —responsable, en gran part, de la històrica campanya contra l'OTAN— han pres la iniciativa en combinació amb les coordinadores d'estudiants i els col·lectius d'universitaris, que han aconseguit paraitzar les aules amb convocatòries de vaga que podrien etemitzar-se. El concepte de la *Plataforma* s'està aplicant a tot l'estat a través de la xarxa de contactes establerta en anteriors campanyes anti-militaristes. Per a Enric Prat, portaveu d'aquest organisme, l'estratègia passa per "recolzar les marxes contra les bases americanes a Saragossa, Madrid i a Rota que es faran a finals d'aquest mes". El volum d'ac-

tuacions desborda qualsevol intent de síntesi; la producció de manifestos a l'opinió pública va des dels rectors de les universitats als alumnes de les escoles de Treball Social o l'associació de mestres de Rosa Sensat. Totes les corporacions socials tenen alguna cosa a dir i les mobilitzacions es repeteixen arreu del país. A València, estudiants i treballadors s'han anat manifestant en dies successius per fer sentir les seves protestes mentre els gestos pacífics —llençols blancs i minuts de silenci— s'estenen per indústries i facultats. A Perpinyà, a causa de les pressions del govern francès —que ha arribat a un acord amb la premsa per aplicar una rígida auto-censura—, se silencien les manifestacions tot i que una taula unitària, seguint les consignes de la *Crida dels 75* (un grup d'intel·lectuals francesos contraris a la guerra), s'encarrega de coordinar l'agitació pacifista, prohibida explícitament pel govern de París.

En aquest context, quan també el govern espanyol comença a carregar contra les *intencions ocultes* de les manifestacions pacifistes, la situació dels centenars d'insubmissos que es neguen a fer cap mena de servei —civil o militar— pot variar sensiblement. Tan sols al principat, més de 60 objectors han explicat des d'agost passat la seva intenció de *passar* de la mili mentre les xifres d'objectors legals han augmentat en milers de persones, moltes de les quals tampoc no estan realitzant la prestació social substitutòria. Si el govern espanyol decidís entrar en guerra, es podria agreugar la pressió policial contra el insubmissos encara que fonts del MOC creuen que el govern espanyol no pot ser "tan estúpid" d'atacar els objectors "havent-hi un moviment pacifista tan sòlid". Mentrestant, però, els insubmissos vigilen, expectants, les conseqüències reals d'un conflicte que els pot afectar de ple.

Oriol Malló